

De DAVID

Tijdens de zomerperiode van dit jaar heb ik mij –onder andere- verder verdiept in deugdenethiek, gezien vanuit christelijk perspectief.

Wat dient er te gebeuren in het leven van een mens, wanneer die zich bekent tot de Eeuwige, zoals die zich te kennen geeft in Jezus van Nazareth? Welke krachten van hoofd en hart en handen, zijn Christenen geroepen aan te spreken en in te oefenen om in deze wereld iets herkenbaar te maken van het Vrederijk Gods, dat Jezus verkondigt als ‘nu reeds’ in ons midden? Hoe beantwoorden wij aan onze roeping mede vorm te geven aan dat toekomstend Vrederijk? Eén ding is zeker: het vergt aandacht en toeleg en volharding om samen te leven in het voetspoor van Jezus van Nazareth.

Het komt niet loodrecht van boven uit de lucht vallen.

Tijdens mijn vakantie in Florence, zag ik overal om mij heen oogverblindende verbeeldingen, die verwijzen naar een mogelijk antwoord op die vragen. Wat een weergalozes schoonheid overal!

Van de grote kunstenaar Michelangelo Buonarroti (1475-1564) gaat een mooi verhaal. Hij was ervan overtuigd dat een beeld dat hij moest gaan maken, erop wachtte *bevrijd* te worden uit het marmerblok dat

hij daarvoor wel moest uitkiezen. Zoiets als het beeld en de gelijkenis die bij de schepping in ons gelegd zijn en die wij, in kracht van de Geest en tot lof en eer van de NAAM, met de grootste aandacht en voorzichtigheid tevoorschijn moeten zien te beitelen uit het ruwe blok dat we meestal zijn. Alleen wat onnut is gaat verloren, zoals Jan Luiken het uitdrukt.

De plaats waar deze verbeelding zich heel duidelijk toont is de Galleria dell'Accademia in Florence. Daar kom je binnen en word je blik meteen getrokken naar de David. Overweldigend! Maar eerst loop je langs een reeks niet voltooide beelden van Michelangelo die –heel toepasselijk- ‘slaven’ worden genoemd. Want dat zijn ze: slaaf van de materie, ze zitten eeuwig gevangen in hun eigen steenblok. Je ziet ze worstelen om tevoorschijn te komen en het omringende gesteente af te werpen. Maar het lukt ze niet. Ze zitten onverbiddelijk vast.

En dan staat daar 'il Davide', niet zomaar David maar '**de David**', enig in zijn soort, 5.20 meter hoge volmaakte mensheid in wit marmer. Met eindeloze toewijding heeft de -toen pas 23 jarige!- Michelangelo de David verlost uit het gesteente en hem gemaakt tot deze stralende verpersoonlijking van de heilige toorn en de wrekende gerechtigheid.

De David is afgebeeld op het moment dat hij op het punt staat Goliath uit te schakelen met een steen die hij losjes in zijn rechterhand verborgen houdt, uit zijn slinger, die over zijn linkerschouder ligt. Al zijn spieren zijn gespannen. Zijn strenge blik al scherp gesteld op zijn doel: de tegenstander die hij gaat uitschakelen. Een krachtdadige jonge man op een keerpunt in zijn leven.

Ik kan mij zo gauw niet voorstellen dat er een betere verbeelding is van ons aller roeping deugdelijke mensen te worden, dan juist deze

kunstschaten van Florence. Al die liefde die daar in zit, al dat verlangen. En al dat harde werk.

Ik wens ons allen toe dat we niet verslaafd blijven aan de materie, de wereld, het vergankelijke - het 'vlees' zoals Paulus het noemt. Laten we liever sprekend lijken op wat de David in beeld brengt. Laten we ons, aangeblazen door de Geest, erop toeleggen ons te ontdoen van alle gesteente dat ons terneerdrukt en ons tevoorschijn laten halen uit alles wat ons ervan afhoudt beeld en gelijkenis te zijn van onze Maker.

Marieke van Baest.

